

Libris .RO

Respect pentru oameni și cărți

Sergio Pitol

Love Parade

biblioteca **ideală**

Libris .RO

Respect pentru oameni și cărți

Libris .RO

Respect pentru oameni și cărți

Sergio Pitol

Love Parade

Traducere din limba spaniolă
și note de Irina Dogaru

EDITURA
ART

Respect Redactor: Mihaela Dobrescu
Tehnoredactor: Cornel Drăghia
Machetare: Walter Weidle
Design copertă: Alexandru Daș
Ilustrație copertă: Andrei Gamarț

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României PITOL, SERGIO

Love Parade / Sergio Pitol ; trad. și note de Irina
Dogaru. - București : Art, 2010
ISBN 978-973-124-483-9

821.134.2(725.1)-31=135.1

Această carte a fost publicată cu sprijinul
Direcției Generale a Cărților, Arhivelor și
Bibliotecilor din cadrul Ministerului Culturii
din Spania.

Sergio Pitol
El desfile del amor

© Editorial Anagrama 1988

Ediția românească a fost publicată prin Literarische Agentur Michael
Gaeb, cu sprijinul Agenției Literare Livia Stoia.

© Grupul Editorial ART, 2010, pentru prezenta ediție

Pentru Lya și Luis Cardoza y Aragón,
Luz del Amo, Margo Glantz,
Carlos Monsiváis și Luis Prieto

Libris .RO

Respect pentru oameni și cărți

Minerva

Un bărbat se oprește în fața porții masive a unei clădiri de cărămidă roșie, aflată în inima cartierului Colonia Roma, într-o după-amiază de la mijlocul lunii ianuarie a anului 1973. Patru turnuri mari și insolite, și ele tot din cărămidă, desăvârșesc colțurile imobilului. Vreme de decenii, clădirea a reprezentat o extravaganță arhitectonică în acest cartier de reședințe liniștite, construite în alt stil. La drept vorbind, în ultimii ani nimic nu mai distonează, de vreme ce întregul cartier și-a pierdut armonia. Masivitatea noilor clădiri copleșește casele elegante de două, cel mult trei etaje, construite după moda de început de veac la Bordeaux, Biarritz, sau Auteuil. E ceva trist și murdar în această tendință care până nu demult reușea să mai păstreze încă o eleganță ostentativă, de străveche clasă aflată la putere, scăpată, nu însă și învinsă. Gura stației de metrou, valurile de zdrențăroși pe care îi scui pă afară în mod regulat, apariția nenumăratelor tarabe unde se vând prăjeli, *tacos*¹, *quesadillas*² și porumb fiert; a ziarelor

¹ Fel de mâncare tradițional mexican, asemănător unei turte de porumb umplute cu carne și sos (n. tr.).

² Turtă de porumb umplută de obicei cu brânză (n. tr.).

Respectiv și cărților la mâna a doua, a vânzătorilor de câini, de jucării ieftine, de medicamente miraculoase, indică autenticul sfârșit al acestei părți a orașului, începutul unei epoci diferite.

Începu să se întunece. Bărbatul împinse poarta de metal, se îndreptă spre curtea centrală, își ridică ochii și străbătu cu privirea spectacolul jalnic pe care-l oferea interiorul acelei construcții aflate în pragul ruinei. Așa cum clădirea nu se potrivea cu cartierul, și, la o privire mai atentă, nici măcar cu orașul, tot astfel nici interiorul ei nu era în armonie cu goticul fals al fațadei, cu mansardele, oberlihturile și cele patru turnuri mari. Bărbatul străbătu cu privirea coridoarele care înconjurau fiecare etaj al clădirii, oazele create ici-colo de pâlcuri de ghivece și cutii metalice de diverse forme și mărimi, unde cresc palmieri, crini, trandafiri, buganvilea. Această dispunere a florilor rupe monotonia cimentului, creează un joc asimetric și amintește de interiorul locuințelor umile din împrejurimile orașului.

„În jardiniere cresc palmieri cu tulpini zvelte“, își spusese. Se întrebă dacă nu cumva memoria îi juca o festă. Șederea lui în acel loc i se înfățișează, se pierde și iarăși se ivește în amintire ca o scenă de palat dintr-un tablou. Și în această clipă, cercetând cu grijă interiorul, spațiile, în pofida mărimii lor, i se par mai reduse decât le păstra el în amintire. Îl inundă un șuvoi de cuvinte rostite cu treizeci de ani în urmă,

Respect de ecouri de conversații care insistă asupra eleganței, a prestigiului social al aceluși imobil, a interiorului său art déco, conceput în 1914 de către unul dintre arhitecții cei mai prestigioși din acea vreme, în chiar anul de care se ocupă cartea sa, stil suprapus celui original, cu cărămizi neîmbrăcate, așa cum se vede în exterior. Ceea ce ochii săi zăresc în aceste clipe sunt ziduri gata să se prăbușească, să se năruie.

Personajul să tot aibă vreo patruzeci de ani. E îmbrăcat cu pantaloni de flanelă plușată, maro-închis și o jachetă de tweed, de aceeași culoare, din stofă ușor pestriță. Cravata e de lână țesută, galben-brună. În acest colț și mai ales lângă acest portic, eleganța lui vestimentară, precum și o anumită ținută, un anumit mod de a-și duce mâna la bărbie, sunt cât se poate de firești, în ton cu pereții înalți și murdari de cărămidă roșie, asemănători multor ziduri și porticuri londoneze. Duce la subsuoară corecturile făcute de curând la ultima sa carte și un eseu despre limbajul lui Machiavelli, pe care tocmai l-a cumpărat de la librăria italiană de alături.

Putea califica, pe bună dreptate, ultimele două zile drept rele; stătuse să corecteze cartea la care lucrase în ultimii ani: o cronică a evenimentelor petrecute în Mexico, de la plecarea lui Victoriano Huerta până la venirea lui Carranza. Stilul i se părea dur și prezumțios. Pe alocuri dezlânat și pedagogic; alteori, excesiv de afectat. Dar cel mai rău era că spiritul

Respectiv cărții începea să-i scape. Avusese oare rost să-și petreacă atâta timp îngropat în arhive și biblioteci, respirând aer îmbâcsit, lăsându-și părul și plămâanii să se îmbibe de praf, numai pentru a ajunge la rezultate atât de mediocre? Are impresia că în fiecare vacanță petrecută în Mexic nu a făcut altceva decât să caute, să clasifice și să descifreze hârtii. Deodată, în timp ce parcurgea, nu fără osteneală, acele foi de hârtie de-acum fără greșeli, care nu mai așteptau decât aprobarea lui finală, simțise că munca lui ar fi putut fi la fel de bine îndeplinită de orice copist înzestrat cu o minimă pregătire privitoare la tehnica de a evalua și selecta informațiile răspândite prin scrisori, documente publice sau private, și prin publicațiile dintr-o anumită perioadă. Cartea lui se intitula *Anul 1914*, cu toate că acțiunea ocupa și un amplu sector din anul următor. Folosise cifra 1914 în titlu pentru că fusese anul Convenției de la Aguascalientes, fundamental pentru conținutul operei sale. Istoria unui oraș fără guvernare: capitala care, aflându-se pe mâna diferitelor facțiuni, nu rămâne sub controlul nici uneia dintre ele. Într-un asemenea abandon, în inima haosului, se poate întâmpla orice: Vasconcelos improvizează un Minister al Instrucției Publice; în fața porților lui, soldații trag din când în când în aer cu carabinele, sub impulsul cine știe căror reflexe etc.